

РЕЙ БРЕДЪРИ ГРАДЪТ

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Градът бе чакал двадесет хиляди години.

Планетата се движеше през космоса, цветовете в полята цъфтяха и увяхваха, а градът продължаваше да чака; реките прииждаха, пресъхваха и се превръщаха в прах. Някога младите и буйни ветрове остаряха и се успокоиха, облаците в небето, раздирани и разкъсвани в миналото, бяха оставени да се носят в тихо бездействие. А градът все така чакаше.

Чакаше със своите прозорци, със стените от черен обсидиан, с извисените към небето небостъргачи и кули без знамена, с необходимите улици и недокосваните дръжки на врати, без нито една хартийка или отпечатък по тях. Градът чакаше, докато планетата се носеше из космоса, следвайки своята орбита около синьо-бялото слънце, и сезоните се редуваха от лед към огън и отново към лед, към зелени ливади и златни летни поляни.

Бе летен следобед в средата на двадесетхилядната година, когато градът престана да чака.

В небето се появи ракета.

Зарея се високо над него, обърна, върна се и кацна на глинестата ливада на петдесет метра от обсидиановата стена.

Чуха се стъпки на обути в ботуши крака по хилавата трева, последвани от гласовете на хората в ракетата към онези извън нея.

— Готови?

— Добре, момчета. Внимавайте! Към града. Дженсън, ти и Хъчинсън излезте напред. Отваряйте си очите на четири.

Градът отвори тайни ноздри в черните си стени и една здрава вентилационна шахта дълбоко в тялото му подгони бурни струи въздух през тръби, пречиствателни станции и филтри за прах към фините и нежни серии намотки и паяжини, светещи със сребриста светлина. Отново и отново се всмукваха огромни количества въздух; отново и отново топлите ветрове отнасяха в града ароматите от ливадата.

„Дъх на огън, на паднал метеорит, на горещ метал. Пристигнал е кораб от друг свят. Миризма на месинг, на изгорена прах, на сярна и ракетен нагар“.

Информацията, напечатана на ленти и пъхната в съответните процепи, се понесе по жълти зъбни колелца към други машини.

Щрак-щрак-щрак-щрак.

Изчислителна машина затрака като метроном. Пет, шест, седем, осем, девет. Девет души! Печатащото устройство моментално избълва посланието на лента, която се плъзна надолу и изчезна.

Щрак-щрак-щрак-щрак.

Градът зачака меките стъпки на каучуковите им подметки.

Огромните ноздри отново се разшириха.

Миризма на масло. В градския въздух от вървящите хора се разнасяха съвсем слаби миризми, поемаха се от огромния Нос и се разпадаха на спомени за мляко, сирене, сладолед и масло, за изпаренията на млечното производство.

Щрак-щрак.

— Внимателно, момчета!

— Джоунс, извади оръжието си. Не се прави на глупак!

— Градът е мъртъв, какво страшно има?

— Не може да си сигурен.

От лаещите звуци се събудиха Ушите. След векове слушане на слаби тихи ветрове, на капещи от дърветата листа и бавно растяща трева под топящия се сняг, Ушите се смазаха и активираха огромни опънати тъпанчета, способни да чуят ударите на сърцата на натрапниците и шумове, деликатни като трептенето на крилото на комар. Ушите заслушаха, а Носът пълнеше огромни камери с миризми.

Потенето на уплашените мъже се засили. Под мишниците им се появиха островчета пот, държащите оръжията длани станаха мокри и хлъзгави.

Носът пое и подуши аромата като дегустатор, преценяващ стара реколта.

Щрак-щрак-щрак-щрак.

Информацията се въртеше по паралелни ленти. Изпотяване; хлориди толкова и толкова процента; сулфати толкова и толкова; пикочен азот, амоняк, *следователно*: креатинин, захар, млечна киселина, *най-после!*

Зазвъняха звънци. Изскочиха малки разчети.

Носът тихо изсумтя, изпускаяки опитания въздух. Огромните Уши слушаха:

— Мисля, че е по-добре да се връщаме на кораба, капитане.

— Тук аз давам заповедите, Смит!

— Да, сър.

— Хей, вие там! Патрул! Виждате ли нещо?

— Нищо, сър. Изглежда, е мъртъв от много време!

— Виждаш ли, Смит? Няма нищо страшно.

— Не ми харесва. Не зная защо. Да ви се е случвало да отивате за първи път някъде и да изпитате чувството, че вече сте виждали това място? Е, този град ми се струва прекалено познат.

— Глупости. Тази планетна система е на милиарди мили от Земята; не е възможно да сме стъпвали тук преди. Нашият кораб е единственият в радиус една светлинна година.

— И въпреки това имам това чувство, сър. Мисля, че трябва да се махаме.

Стъпките замряха. В неподвижния въздух се чуваше единствено дишането на натрапниците.

Ухото чу и се задейства. Завъртяха се ротори, течности проблеснаха в малки поточета през клапи и тръбички. Формула и смес — едното следваше другото. Няколко мига по-късно в отговор на призивите на Ухото и Носа от гигантските отвори в градските стени към натрапниците се понесе свежа пара.

— Усецаш ли *това*, Смит? А-ах. Зелена трева. Да си помирисвал някога нещо по-хубаво? Бога ми, готов съм да си остана тук и да се наслаждавам.

Невидим хлорофил полъхна сред стоящите мъже.

— А-ах!

Стъпките продължиха.

— Няма нищо лошо в *това*, нали, Смит? Хайде!

Ухото и Носът се отпуснаха съвсем мъничко. Ответната мярка бе успяла. Пионките продължаваха напред.

Сега от мъглата се показаха заоблачените Очи на града.

— Капитане, прозорците!

— Какво има?

— Прозорците на онази къща. Ето там! Видях ги да се движат!

— А аз не ги видях.

— Преместиха се. Смениха цвета си. От тъмен на светъл.

— Приличат ми на най-обикновени квадратни прозорци.

Размазаните обекти се фокусираха. В механичните клисури на града се задвижиха смазани валове, в езерца от зелено машинно масло

се спуснаха противотежести. Рамките се огънаха. Прозорците проблеснаха.

Долу по улицата вървяха двамата от патрула, следвани на безопасно разстояние от останалите седмина. Униформите им бяха бели, лицата — тъй розови, сякаш бяха получили плесници; очите им се синееха. Вървяха изправени на задните си крака и носеха метални оръжия. Краката им бяха обути. Бяха от мъжки пол, с очи, уши, уста, носове.

Прозорците затрептяха. Станаха по-тънки. Разшириха се незабележимо като зениците на безброй очи.

— Казвам ви, капитане, има нещо нередно с прозорците!

— Дрън-дрън.

— Аз се връщам, сър.

— Какво?

— Връщам се на кораба.

— Смит!

— Няма да вляза в този капан!

— Какво, от празен град ли се уплаши?

Останалите се разсмяха нервно.

— Давайте, смейте се!

Улицата бе покрита с калдъръм, всеки камък бе широк седем сантиметра и дълъг петнайсет. Слегна се с недоловимо движение. Претегляше нарушителите.

В машинното мазе червена стрелка докосна числата — 80 килограма... 95, 70, 91, 89 — всеки бе претеглен, резултатът — записан и пуснат надолу в корелативния мрак.

Градът вече съвсем се събуди!

Вентилационните шахти всмукваха и изхвърляха въздух, миризмата на тютюнев дим от устите на нашествениците, аромата на зелен сапун от ръцете им. Дори очните им ябълки излъчваха тънка миризма. Градът я долови и информацията даде резултат, който бе препратен и добавен към други резултати. Кристалните прозорци проблеснаха, Ухото се напрегна и опъна тъпанчето си... всички тези сетива се вихреха като невидим сняг, брояха вдишванията и едва доловимите сърдечни удари на хората, слушаха, гледаха, вкусваха.

Защото улиците бяха като езици и на местата, където минаваха хората, вкусът на петите им проникваше през каменните пори, за да

бъде изчислен и проверен на лакмус. Химичният сбор, събран така неусетно, бе добавен към все по-увеличаващите се резултати в очакване на последното изчисление сред въртящите се колела и шептящи спици.

Стъпки. Бягащи.

— Върни се! Смит!

— Не, да ви вземат мътните!

— Дръжте го, момчета!

Втурващи се стъпки.

Последна проверка. След като бе слушал, гледал, вкусил, усетил, претеглил и премерил, градът трябваше да свърши последната си задача.

Насред улицата зейна капан. Както тичаше, капитанът изчезна, без останалите да го видят.

Докато висеше обесен за петата, остър бръснач преряза гърлото му, друг проблесна през гърдите, вътрешностите бяха моментално извадени от тялото и изсипани на маса в скритата камера под улицата. Капитанът умря. Огромни кристални микроскопи се взираха в червените мускулни нишки; безтелесни пръсти докоснаха все още биещото сърце. Краищата на прерязаната кожа бяха забодени на масата, докато ръце разместваха частите на тялото му като бърз любопитен шахматист над червени пешки и фигури.

Горе хората тичаха по улицата. Смит бягаше напред, мъжете крещяха. Смит също крещеше, а долу в необичайната стая кръвта течеше в капсули, измерваше се, проверяваше се температура, сърцето бе разрязано на седемнадесет части, черният дроб и бъбреците бяха вещо разполовени. Черепът бе пробит и мозъкът — изгребан, нервите — издърпани като мъртвите жици на телефонен номератор, мускулите — разтеглени, за да се провери еластичността им, докато в електрическите подземия на града Умът най-сетне изчисли крайния резултат и всички машинарии горе моментално спряха.

Крайният резултат.

Това са хора. Хора от далечен свят, от определена планета, с определен вид очи и уши, придвижващи се по определен начин на краката си, носят оръжие, мислят, бият се, имат такива и такива сърца и всички други органи, регистрирани и запазени преди толкова много време.

Горе хората тичаха по улицата към ракетата.

Смит тичаше.

Крайният резултат.

Това са нашите врагове. Именно тях очаквахме цели двадесет хиляди години. Това са хората, които очаквахме, за да си отмъстим. Всичко съвпада. Това са хората от планета на име Земя, обявили война на Таолан преди двадесет хиляди години, които ни поробваха, съсипваха и унищожаваша със страшната болест. После отлетяха да живеят в друга галактика, за да избегнат болестта, с която ни заразиха, след като разграбиха света ни. Те са забравили онази война и онова време, забравили са и нас. Но ние не сме ги забравили. Това са нашите врагове. Съвсем сигурно е. Чакането ни свърши.

— Смит, върни се!

Бързо. Над червената маса с проснатото изкормено тяло на капитана други ръце заработиха мълниеносно. Във влажната вътрешност бяха положени органи от мед, месинг, сребро, алуминий, гума и коприна; паяци изтъкаха златна паяжина и я вплетоха в кожата; бе добавено сърце, а в черепната кутия бе положен платинен мозък, който бръмчеше и изхвърляше мънички искри син пламък; жици бяха прокарани към ръцете и краката. За миг тялото бе зашито, разрезите — запълнени и излекувани, гърлото, гърдите и главата изглеждаха съвършени и непокътнати.

Капитанът седна и протегна ръцете си.

— Спрете!

Отново се появи на улицата, вдигна оръжието си и стреля.

Смит рухна с куршум в сърцето.

Останалите се обърнаха.

Капитанът тичаше към тях.

— Ама че глупак! Да се уплаши от един град!

Хората погледнаха тялото на Смит на калдъръма.

Погледнаха капитана си и очите им се разшириха, после се присвиха.

— Чуйте — каза капитанът. — Имам да ви кажа нещо важно.

Сега градът, който ги бе претеглил, вкусил и помирил, който бе прибягнал до всичките си способности с изключение на една, се приготви да използва и нея — способността да говори. Не приказваше с яростта и враждебността на масивни стени или кули, нито пък с

грамадата на павираните булеварди и натъпканите с машинарии крепости. Говореше със спокойния тих глас на един човек.

— Вече не съм ваш капитан — каза той. — Не съм и човек.

Хората отстъпиха.

— Аз съм градът — каза той и се усмихна. — Чаках двеста века. Очаквах завръщането на синовете на синовете на други синове.

— Капитане, сър!

— Оставете ме да продължа. Кой ме построи? Мен, града? Построиха ме онези, които умряха. Старата раса, която някога живееше тук. Народът, който земните хора оставиха да измре от ужасна болест, от нещо като проказа, за която нямаше лек. И онзи древен народ, мечтаейки за деня, в който земните хора ще се завърнат, построи този град. И го кръсти Възмездие, на Планетата на Мрака, край брега на Морето на Вековете, до Планините на Мъртвите. Наистина поетично. Този град трябваше да бъде като везни, лакмус, антена, която да провери всички бъдещи космически пътешественици. За двадесет хиляди години тук кацнаха само два други кораба. Единият бе от далечна галактика на име Еннт; съществата в него бяха проверени, претеглени, намерени за неотговарящи на критериите и пуснати живи и невредими. Същото стана и с посетителите от втория кораб. А днес! Най-сетне се появихте! Отмъщението ще бъде изпълнено до най-малката подробност. Онзи народ е мъртъв от двеста столетия, но остави след себе си град, който да ви посрещне с добре дошли.

— Капитане, сър, не сте добре. Сър, може би е по-добре да се върнем на кораба.

Градът се разтърси.

Паважът се отвори и хората полетяха с писък надолу. Докато падаха, видяха очакващите ги ярки остриета. Мина известно време. После някой се обади.

— Смит?

— Тук!

— Дженсън?

— Тук!

— Джоунс, Хъчинсън, Спрингър?

— Тук!

— Тук!

— Тук!

Стояха до входа на кораба.

— Незабавно се връщаме на Земята.

— Да, сър!

Срезовеите на вратовете им бяха невидими като скритите им месингови сърца, сребърни органи и фините златни нишки на нервите. От главите им се чуваше съвсем тихо електрическо бръмчене.

— Ходом, марш!

Мъжете бързо натовариха в ракетата златните бомби с болестотворни бактерии.

— Трябва да се хвърлят на Земята.

— Да, сър!

Люкът се затръшна. Ракетата се втурна в небето.

Грохотът отшумяваше, а градът оставаше да лежи край лятната ливада. Стъклените му очи помътняха. Ухото се отпусна, огромните ноздри утигнаха, улиците вече не претегляха и преценяваха, скритите машини замряха в маслените си вани.

Ракетата се смалчаваше в далечината.

Бавно, с изтънчено удоволствие, градът вкусваше разкоша на умирането.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.